

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Prosinec 2023
Ročník 4, číslo 38

*Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán
syn, na jehož rameni spočine vláda
a bude mu dáno jméno:
„Divuplný rádce, Božský bohatýr,
Otec věčnosti, Vládce pokoje.“
(Izajáš 9,5)*

OBSAH

Vánoce v pražském Betlémě <i>M. J. Hus</i>	3
V městečku Betlémě <i>W. Peel</i>	5
Očekávání Simeona – <i>jk</i> –	9
K čemu jsou staří lidé? <i>J. Wyatt</i>	18
Křesťanský realismus v tomto slzavém údolí <i>T. Ascol</i>	23
Různé druhy modlitby – <i>jk</i> –	26
Čekejte na Boha <i>G. Müller</i>	30
Výhody vedení skupinou starších <i>C. Pond</i>	32

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Expresta s.r.o.,
 Martina Granca
 3615/15
 841 02
 Bratislava
 Slovensko

SOLI DEO GLORIA

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! (Ž 136,1)

Nejenom vánoční čas, ale každý den celého roku by nás měl vést k tomu, abychom pamatovali na dobrotu našeho Boha a velikost jeho milosrdenství. Ale v tomto období, kdy si tradičně připomínáme narození našeho Spasitele, tedy jeho první příchod na tento svět, bychom to měli dělat s ještě větší horlivostí. Je to přímo proti „duchu doby“, která se slovy „svátky klidu“ tlačí lidi do nejvíce hektického období celého roku.

Kéž bychom jako Boží děti byli světlem v tomto navenek sice rozzářeném, ale uvnitř stále temnějším a prázdnějším světě. Kéž vám, milí čtenáři, k tomu poslouží i toto číslo Soli Deo Gloria s celým prosincovým spektrem článků, od těch „vánočních“ až po ty „praktické“, zaměřené v tomto čísle více na modlitbu, ale nejenom na ni.

Na závěr tohoto úvodníku bych vám všem rád poděkoval za vaši přízeň v uplynulém roce, stejně jako za všechnu vaši podporu.

Jaroslav Kernal

VÁNOCE V PRAŽSKÉM BETLÉMĚ

Jan Hus

Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil. (Lk 2,15)

Evangelium se vztahuje k narození, k oné chvíli, kdy, o půlnoci, se Kristus narodil. Tehdy se zjevil anděl a řekl pastýřům: „Dnes se vám narodil Spasitel ... v městě Davidově.“ A Lukáš praví: „A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů“, že by snad jedinému andělu nebyli uvěřili, „a takto chválili Boha: ‚Sláva na výsosti Bohu...‘“ Andělé podali několikrát svědectví pastýřům o Kristově narození: jednak, že to sami dosvědčili slovy, potom, že ozářilo pastýře světlo, a konečně, že andělé chválili Boha. A jelikož pastýři uvěřili, následují slova evangelia: „Pojďme až do Betléma!“

Milý Pane Kriste! Proč pak jsi nezvěstoval své narození především prelátům, Kaifášovi, králům nebo knížatům, zvěstuje jim radost velikou? Byli by se jistě zeptali, je-li (Kristus) bohatý a kde leží. Až by uslyšeli, že leží v jesličkách, řekli by nejspíš: „Nechte ho tam v jesličkách!“ Jistě by jim Kristus odpověděl: „Nepřišel jsem pro chválu pyšných a zpupných, nýbrž pokorných!“ Pokorným se narodil, nikoliv pyšným. A ti pastýři rozmlouvali navzájem, a říkali: „Pojďme až do Betléma!“ Pohnula jimi novina, kterou jim zjevil anděl ... Dnešní pastýři nejdou do domu živého chleba, nechce se jim, ale veliké bílé pecny chtějí ...

„Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli.“ Nezatajili, jak praví Beda, pastýři ono tajemství, jež slyšeli Božím vnuknutím, nýbrž je sdělili kdekomu. Rovněž duchovní, učitelé a pastýři, jsou ustanoveni hlavně k tomu, aby především hlásali tajemství slova Božího a sdíleli se svými posluchači všechno to podivuhodné, čemu se z Písma naučili. A to se vztahuje nejen na pastýře, biskupy, kněží a jáhny, jakož

i představené klášterů, nýbrž též na všechny věrné, kteří pečují o svůj vlastní malý dům, aby kázali a poučovali členy své rodiny: Nezatajujte, co slyšíte od Boha, nýbrž podělte se o to se svými nejbližšími!

Dodává: Ti, kdo hlídají, slují právem pastýři, pokud se pečlivě starají o svůj. Jedná se o dům podle slov Matoušových (24,45): „Když pán ustanovuje nad svou čeledí služebníka, aby jim včas podával pokrm, který služebník je věrný a rozumný?“ Je to ten, jemuž nakonec řekne (Matouš 25,23): „Správně, služebníku dobrý a věrný!“ Kdo z nás věnuje péči aspoň jednomu nebo dvěma bratřím v každodenním vzdělávání a koná tak poslání pastýřské, posiluj je, pokud ti síly stačí, uč třeba i děti modlitbě Páně, Desateru a Věřím v Boha. Nikdo ať neříká: „Nemám rodinu, kterou bych jako pastýř pás!“ Pokud máš bratry, máš, „co bys pás!“ ovládej jejich a svoje smysly a krot' bezuzdnost. Každý budiž pastýřem svých smyslů a vůle! Chodte rádi do Betléma, abyste poslouchali slovo Boží a jiné poučovali!

„Pastýři se pak navrátili“, tj. ke stráži stád. Zbožní se tím učí, aby se po rozjímání se Spasitelem zase navrátili k činnosti, jíž by mohli bližním prospět. A tak necht' hospodáři, když vyslechnou slovo Boží, po návratu domů zase řídí svou rodinu a své hospodářství. Neboť je třeba dělat obojí: jednak rozjímat, jednak též skutečně pracovat. Tak si počínal Mojžíš, jenž kdysi na Sinaji přijal Desatero přikázání, na hoře rozjímal a rozmlouval s Bohem, a když sestoupil z hory, poučoval lid. Též i vy chvalte Boha za to, co jste slyšeli a uvidíte, že přijmete odměnu od Boha. Řehoř v Pastýřském listě praví, že se kazatel nemá stále oddávat rozjímání, nýbrž má sice především rozjímat, na druhém místě však sdílet své úvahy s lidem, rovněž se svými podřízenými. Ať pro ně nelituje námahy, po příkladu Mojžíšově. I Kristus se modlil na hoře Olivetské, jindy zas procházel krajinami a kázal. Evangelium dodává: „Pastýři se pak navrátili *oslavující a chválíce Boha.*“

Z kázání na den Narození Páně 25. XII. 1410, evangelium jitřní.

V MĚSTEČKU BETLÉMĚ ...

Warren Peel

Proč se Ježíš narodil v Betlémě? Jednou z odpovědí je, že to bylo předpovězeno v Micheáši 5,1 a Písmo se muselo naplnit. Tím však tuto otázku jenom odsouváme o úroveň dál. Proč Bůh určil, že se jeho Syn narodí v Betlémě? Každý detail jeho poslání byl pečlivě naplánován – nic nebylo náhodné, a už vůbec ne místo jeho narození. Proč tedy Betlém?

Ze všech možných míst, kde se Mesiáš mohl narodit, byl Betlém nejvhodnější. Dokonce i samotné jméno Betléma se k němu krásně hodilo, protože „Betlém“ znamená „dům chleba“ – ideální místo pro narození toho, který je „chlebem života“, který měl zachránit svůj lid před smrtí. Efrata znamená „plodná“; stačí se zamyslet nad exponenciální plodností Pána Ježíše – nad nesčetnými miliony lidí, kteří ho uctívají a následují.

Není to však jméno, které je nejdůležitějším důvodem, proč se Betlém stal místem narození Spasitele světa. Existují dva klíčové důvody: jeho naprostá bezvýznamnost a jeho zásadní význam.

1. Ježíš se narodil v Betlémě kvůli jeho naprosté bezvýznamnosti.

Betlém v Micheášově době byl nepatrný a neznámý. Pro nás je těžké si to představit, protože dnes o Betlémě ví každý na světě – miliardy lidí o něm každoročně zpívají písně. Ale v Micheášově době byl „nejmenší mezi judskými rody“. Byl tak nedůležitý, že k jeho identifikaci bylo třeba dalšího jména: efratský (v kraji Efrata, na rozdíl od jiného Betléma v Zabulónu). V Jozue 15 je uvedeno 115 měst v Kanaánu „s jejich vesnicemi“ a Betlém mezi nimi není.

Není to snad příznačné pro Pánův způsob práce? Bůh si nevybírá podle toho, jak hodnotí svět.

Co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích

světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic – aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. (1K 1,27–29)

A činil tak i za okolností Ježíšova narození: narodil se v chudé rodině mezi zvířaty a byl položen do jeslí. Betlém je ideálním druhem místa narození pro toho, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.

Boží království stále převrací světská očekávání vzhůru nohama. Králové fyzického Jeruzaléma selhávají, ale Mesiáš narozený v pokorném Betlémě zvítězí. Naději pro náš svět nenajdeme ve velkých centrech moci a vlivu, ale v církvích. Ne v Londýně, Washingtonu nebo Pekingu, ale v malých skupinkách věrných křesťanů, kteří milují Pána Ježíše a snaží se žít podle jeho slova. Ne ve fantasticky nadaných lidech, ale v obyčejných lidech, jako jsme my.

Pokud jste někdy v pokušení propadnout sklíčenosti kvůli tomu, že vaše zdroje, dary a vliv jsou malé – ať už osobně, nebo jako sboru – malost a bezvýznamnost Betléma nám připomíná, že na těchto věcech nezáleží. Ve skutečnosti jsou výhodou, protože právě tak se Bůh obvykle rozhoduje působit – ne velkolepě a impozantně, ale skrze to obyčejné a každodenní, skromné a neznámé, takže všechna sláva patří jemu.

2. Ježíš se narodil v Betlémě kvůli jeho zásadnímu významu.

Samozřejmě existovalo mnoho jiných, ještě méně známých míst než Betlém, kde se Ježíš mohl narodit. Existoval však nějaký jiný důvod, proč si Bůh vybral právě Betlém?

Betlém se proslavil jen jednou věcí: narodil se v něm David. Proto ho anděl v Lukášově evangeliu 2,11 nazývá „Davidovým městem“. Toto spojení s Davidem bylo zásadní, protože Ježíš je ten pravý a lepší David, který měl přijít. Až Mesiáš přijde, přivede k naplnění všechny Boží smluvní sliby dané Davidovi, které v Micheášově době vypadaly, jako by byly zapomenuty. Micheáš 4,14 popisuje judský národ v hrozném

úpadku a slabosti – na hony vzdálený zlatému věku Davidovy vlády před 300 lety. Byli napadáni a obléháni Asyrskou říší a budoucnost vypadala bezútěšně.

Základem Boží smlouvy s Davidem byl příslib věčného trůnu (2S 7,16). Zdálo se, že Davidův trůn je vážně ohrožen. Micheáš však Boží lid ujišťuje, že Boží smlouva s Davidem nezanikne.

Micheáš vidí den, kdy Bůh vzbudí z Betléma nového vládce – jako by znovu začínal s novým Davidem – vrátí se do Betléma – aby přivedl Mesiáše z Davidova rodu, který bude vládnout navěky. Proto Gabriel říká Marii: „Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce“ (Lk 1,32–33).

Stejně jako byl David vyvolen z neznámého Betléma, aby se stal vládcem Izraele, tak i Mesiáš vzejde ze skromného rodu v Betlémě, aby byl vyvýšen jako Král králů.

Micheáš zmiňuje dvě věci, které tento pravý a lepší David pro Izrael vykoná:

Jednota

■ ... zbytek jeho bratří se vrátí zpět k synům Izraele. (Mi 5,2)

V den Letnic byli v Jeruzalémě Židé ze čtyř světových stran (velmi promyšleně uvedených ve Sk 2,9–11). Slyšeli kázání dobré zprávy o Ježíši Kristu, činili pokání a uvěřili. Toto království je však určeno i pohanům, jak říká Pavel v Ef 3,6: pohané jsou spoludědici, údy téhož těla a účastníky zaslíbení v Kristu Ježíši skrze evangelium. Stačí pomyslet na to, z kolika národů pocházejí čtenáři stránek Gentle reformation (pozn. red.: z těchto stránek je článek převzatý)! Všichni jsou jedno v Kristu, před nímž se skláníme jako před svým Pánem.

Bezpečí

■ *I postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně; jeho velikost bude nyní sahat až do dálav země. A on sám bude pokoj. (Mi 5,3–4)*

Jak Ježíš dává tento pokoj? Micheáš říká, že on sám bude jejich pokojem. Pavel nám to vysvětluje v Ef 2,14 a dále: *V něm je náš pokoj, on dvojí spojil v jedno, když zbořil zeď, která rozděluje a působí svár. ... Oba dva [Žida i pohana] usmířil s Bohem v jednom těle, na kříži usmrtil jejich nepřátelství. Přišel a zvěstoval pokoj, pokoj vám, kteří jste dalecí, i těm, kteří jsou blízcí.*

Ježíš se narodil v Betlémě, protože měl nastolit pokoj mezi Bohem a hříšníky. Ale co víc, měl přinést také Boží pokoj. Micheáš ho popisuje jako „bezpečný příbytek“. Mějte pokoj mysli a srdce, který pochází z toho, že jste ve správném vztahu s Bohem. Pokoj, který pramení z vědomí, že on všechno koná pro vaše dobro. Křesťané mohou přebývat v bezpečí, i když procházejí údolím stínu smrti, protože jejich velký Pastýř kráčí po cestě s nimi a pase je v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina, svého Boha.

*Čas radosti, veselosti světu nastal nyní,
neb Bůh věčný, nekonečný narodil se z panny.
V městečku Betlémě, v jesličkách na slámě
leží malé pacholátko na zimě. ...
... Králi náš, Pane náš, skloň se k nám jako Pán,
dej milosti, tvé radosti dojít nám!*

*Publikováno se souhlasem Gentle Reformation.
www.gentlereformation.com*

OČEKÁVÁNÍ SIMEONA

Jaroslav Kernal

Nejsem zrovna velkým příznivcem křesťanských tradic, ale pokud je něco v křesťanské tradici, co nás vede do Božího slova a skrze Slovo k oslavě Pána Ježíše Krista, neváhám toho využít. V adventní době si křesťané po staletí připomínali především ten druhý příchod Pána Ježíše Krista. V dnešní době je možná čas na to, abychom si připomínali ten první příchod, protože je tady mnoho popíračů zázraků a pravdivosti Božího slova a na prvním příchodu Pána Ježíše Krista můžeme vidět obojí – je tu zázračné početí Duchem svatým, narození z panny, obrovské množství starozákonních zaslíbení, která ukazovala na příchod Pána Ježíše Krista a jejich následné naplnění, což ukazuje na věrnost Boží a na pravdivost a bezchybnost Božího slova. Podívejme se tedy na několik veršů z Lukášova evangelia, která se týkají právě narození Pána Ježíše Krista. Podíváme se na kratičký příběh jednoho z posledních starozákonních svatých, který se liší od těch ostatních ve Starém zákoně a je výjimečný tím, že se dočkal příchodu Mesiáše, ačkoliv se nedočkal naplnění jeho díla – je to příběh Simeona (Lk 2,25–28):

V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužije smrti, dokud nespatří Hospodinova Mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předepsival Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha ...

Náš příběh se odehrává čtyřicet dní po narození Pána Ježíše Krista. Osmého dne po narození byl Pán Ježíš obřezán, jak to vyžadoval Mojžíšův zákon. V Leviticu 12 čteme o očišťování ženy po porodu – sedm dní byla nečistá a dalších 33 dní se měla očišťovat. Potom měla jít do chrámu a obětovat za své očištění jehně, a pokud neměla jehně, měla dát dvě hrdličky nebo holoubata. V našem textu je ještě další odkaz na Ex 13,2

a Numeri (3,13; 18,15), kdy všechno prvorozené, zvíře i člověk, mělo být zasvěceno Hospodinu, ale protože si místo prvorozených Bůh vybral kmen Lévi, aby mu sloužili, mělo být všechno prvorozené vyplaceno.

Náš příběh se odehrává v chrámu, kam Josef s Marií přinesli narozeného Pána Ježíše Krista, aby ho zasvětili Hospodinu a aby přinesli oběť za očištění Marie. Přišli z nedalekého Betléma (cca 12 km). A v chrámu, kam proudily tisíce lidí denně, se setkali s jedním konkrétním člověkem, kterého Bůh toho dne a v tu hodinu poslal do chrámu. Přichází Simeon, spravedlivý muž, který očekával Mesiáše, jemuž bylo zaslíbeno, že nezemře, dokud nespatri Mesiáše, a který se nakonec – podle Božího slibu – setkává s Mesiášem.

I. Očekávání Mesiáše

V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním.

Jsou zde čtyři mocné výroky o Simeonovi, na které se musíme podívat trochu blíže, protože souvisí s očekáváním Mesiáše, popisují život obráceného člověka, tedy křesťana v našem slova smyslu – i když to o Simeonovi ještě říct nemůžeme, protože se narodil, žil a nejspíš také zemřel ještě před dokonáním Pánova díla na kříži Golgoty. Proto jsem ho označil jako starozákonního svatého – byl jedním z posledních lidí, kteří uvěřili před tím, než Pán Ježíš na kříži vyřkl ta slova: „Je dokonáno!“ (J 19,30). Patřil k těm, které zastihl přelom věků. V následujících verších s radostí a s láskou vyznává, že jeho oči spatřily své spasení. Spatřil Mesiáše – čtyřicetidenní miminko! To je takový uzlíček, úplně maličké děťátko! Přesto Simeon dosáhl toho, co mu Bůh zaslíbil a viděl toho, který i jemu přinesl dokonalou spásu. Co tedy o něm čteme?

1. *Byl to člověk spravedlivý.* Lukáš, stejně jako ostatní evangelisté a spolu s nimi také pisatelé Starého zákona, používá toto slovo velmi specifickým způsobem – nemluví o člověku, který by žil naprosto spravedlivě, ale mluví o člověku, který byl samotným Bohem prohlášen za spravedlivého. V Lukášově evangeliu byl ještě dříve jiný muž, který byl označen jako spravedlivý, kněz Zachariáš, otec Jana Křtitele. Skoro

na den přesně o třináct měsíců dříve, se Zachariáš v Jeruzalémě, v chrámě setkal s andělem, který mu řekl, že se mu narodí syn a bude se jmenovat Jan. A tento Jan, že bude předcházet Mesiáše, Spasitele. Po třinácti měsících se jiný spravedlivý člověk, jménem Simeon, setkává v Jeruzalémě, v chrámě s tímto Spasitelem. Bůh naplňuje svůj záměr.

Simeon je zde nazván spravedlivý. To neznamená, že by byl dokonalý ve všech ohledech, není to primárně charakteristika jeho života a jeho životního stylu, ale je to popis jeho stavu před Bohem. Což nakonec – a uvidíme to za okamžik – souvisí také s jeho životním stylem. Je-li někdo prohlášen za spravedlivého, jeho život se bude stále více vyznačovat spravedlností, a tedy bezúhonností, zbožností, prosazováním spravedlnosti a práva, světlem! Takto je v Písmu označován jenom takový člověk, který byl samotným Bohem ospravedlněn skrze víru.

Je jasné, že nikdo není před Bohem ospravedlněn na základě zákona, neboť čteme: ‚Spravedlivý bude živ z víry.‘ (Ga 3,11)

Víra předchází spravedlnost! Tohle je nesmírně důležitá věc, protože někdy chtějí křesťané jít opačně, chtějí dosáhnout spravedlnosti, aby si dokázali, že mají víru. Ale to je snaha dosáhnout spasení svými vlastními skutky. „Stanu se spravedlivým, abych byl věřícím.“ Ale Boží slovo říká, že musím být napřed věřícím, abych mohl být prohlášen za spravedlivého, a abych se následně také stal spravedlivým.

2. *Byl to člověk zbožný.* Protože to byl muž spravedlivý, protože žil z víry, žil také zbožně a Boží slovo zde dosvědčuje, že Simeon byl muž zbožný. To znamená muž vroucně oddaný Bohu, muž, který miloval Boha. Zbožný život je důsledek víry v Pána Ježíše Krista – a platilo to úplně stejně v době Starého zákona, jako to platí dnes. Když Bůh dá člověku nové srdce, když se člověk narodí z Ducha, začíná proces posvěcení. Podobně jako u spasení ani posvěcení není dílem lidských skutků, ale je to dílo Boží milosti, kterou přijímáme skrze víru, ale ani zde se neobejde bez skutků. Když člověk uvěří, je to Boží dílo v člověku, které působí to, že člověk chce činit to, co do té doby nikdy činit nechtěl – lituje svých hříchů, své vzpoury proti Bohu, své nevěry vůči Pánu Ježíši Kristu a z celého srdce a z lásky se odevzdává Pánu. Je to akt jeho vůle,

je to jeho rozhodnutí, je to jeho skutek, jehož příčinou je ale Boží dílo v nás. A stejné je to s posvěcením. Bůh nám dal nové srdce, takže ve víře v Pána Ježíše Krista a s pohledem upřeným na něj, ho následujeme a zapíráme sami sebe (někdy dokonce musíme ranami nutit své tělo ke kázni jako Pavel – 1K 9,27), spoléháme se na to, že jsme zemřeli spolu s Kristem a žijeme Bohu. To je zbožnost. Tato zbožnost má pohled upřený vzhůru:

3. *Simeon očekával potěšení Izraele.* Víte, Simeon mohl slyšet různé zvěsti, které se šířily – ať už ty o narození Jana Křtitele (víme, že ta zpráva se roznesla široko daleko), nebo to mohla být slova pastýřů, která se donesla až do Jeruzaléma. Přesto mnohem důležitější bylo svědectví Božího slova, které slibovalo příchod Mesiáše a ono osobní svědectví, které mu Duch svatý dával. Potěšení Izraele bylo naplněním Božích slibů, o nichž mluví Petr ve svém kázání v den letnic, že Bůh dá povstat mocnému králi z rodu Davidova, který bude kralovat navěky. A tím králem je Pán Ježíš Kristus – ten, kterého Simeon držel ve svém náručí v chrámu. To je i naše naděje – těšíme se na to, že jednoho dne budeme v Pánově náručí, že budeme doslova ležet na jeho prsou jako Jan, že ho budeme objímat jako Simeon, že budeme ležet u jeho nohou, jako ležela Marie-Magdaléna po Pánově vzkříšení. To dokazuje, že:

4. *Duch svatý byl s ním.* To je čtvrtá charakteristika, která mimo jiné ukazuje na rozdíl mezi starozákonním věřícím a novozákonním věřícím. U toho prvního je Duch svatý s ním, zatímco v tom druhém přebývá, má v něm svůj chrám. Proto Pán Ježíš říkal svým učedníkům, když vyučoval o Duchu svatém:

Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání; a já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi navěky – Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, poněvadž ho nevidí ani nezná. Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás bude. (J 14,15–17)

II. Zaslíbení Mesiáše

Duch pravdy dosvědčoval Simeonovi příchod Mesiáše. Když Pán Ježíš přišel na tento svět, byly tu možná tisíce věřících, kteří čekali na to, až se zjeví tento zaslíbený Mesiáš. Písmo některé z nich uvádí jménem, další

jen popisuje – kněz Zacharjáš a jeho manželka Alžběta, rodiče Jana Křtitele, který je dalším z těchto věřících, největší ze starozákonních proroků (Mt 11,11), protože jedině on mohl ukázat prstem přímo na Pána Ježíše Krista a říci: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa“ (J 1,29). Pastýři, kteří přišli do Betléma, patřili k těmto starozákonním svatým, mudrci z východu, lidé, kteří se dali pokřtít Janem Křtitelem, Nikodém, který přišel za Pánem v noci, Josef z Arimatie, který dal Pánovi svůj hrob, všichni Pánovi učedníci, kteří s ním byli od křtu Janova až do ukřižování ... a mohli bychom pokračovat dál a dál. Ti všichni čekali na zaslíbeného Mesiáše. Proč? Protože Bůh to ve svém Slově zaslíbil. Protože věřili tomu, co Bůh oznámil skrze proroky a nechal zapsat do Písma!

Vedle nich tu byla celá řada náboženských lidí, kteří žili navenek velmi dobře, kteří se vykazovali mnoha skutky spravedlnosti, které vystavovali druhým na odiv, kteří byli velmi chytří a svou chytristikou se snažili obalamutit i samotného Boha. Tito lidé slyšeli o Mesiáši, mnozí z nich spatřili zázraky, které dělal, ale přesto ho odmítli. Začalo to už při jeho narození – když přišli mudrci z východu do Jeruzaléma, ptali se po právě narozeném králi. Šli za králem Herodem, který povolal zákoníky a ptal se jich, kde se má tento král narodit. Co na to zákoníci? Měli to v malíčku – Micheáš 5,1 – Betlém! Herodes poslal mudrce do Betléma a ti tam šli a klaněli se právě narozenému králi. Co zákoníci? Mudrci z východu byli pohani, zákoníci byli ti věřící, ti správní, praví, spravedliví ... ale zůstali doma. Nikam nešli. Nově narozený král z pokolení Davidova je nezajímá! Co Herodes? Toho ten král zajímá! Čuchal konkurenci. Neměl nejmenší zájem o nějakého dalšího krále – proto – nikoliv z víry, ale z čiré bezbožnosti – nechal povraždit všechny chlapce v Betlémě do věku dvou let. Pojďme zpátky k Simeonovi:

Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužítí smrti, dokud nespátrá Hospodinova Mesiáše. (Lk 2,26)

Toto bylo předpověděno Simeonovi. Byla to osobní záležitost, nebylo to nic veřejného. Simeon si nezaložil vlastní službu s názvem „Do příchodu Mesiáše neumru“ či něco podobného. Bylo to mezi jím a Bohem. Protože byl zbožný, byl také pokorný, střízlivý, prostý. Stačil mu jeho

život s Bohem! Tím byl cele uspokojen. Písmo nám neříká, jak mu to Duch svatý předpověděl, ani nám neříká, jak se to Lukáš dozvěděl. Lukáš napsal knihu Skutků nejdříve v roce 62 – tedy až potom, co se skutečně odehrála poslední kapitola Skutků. Evangelium napsal zjevně dříve – ale i kdyby ho napsal o deset let dříve, stále by to bylo půl století potom, co se Simeon setkal s právě narozeným Pánem Ježíšem. Lukáš neměl tuto informaci přímo od Simeona – všechno nasvědčuje tomu, že Simeon byl starý a zemřel dříve, než Pán Ježíš dokončil své dílo na kříži Golgoty. Dokonce bych řekl, že zemřel krátce poté, co se setkal s Pánem Ježíšem v chrámu. Alespoň tak na mě působí jeho následující slova: „Nyní propouštíš svého služebníka v pokoji“ (Lk 2,29).

Přesto měl zaslíbení, které ho posilovalo a vedlo v naději, že spatří příchod Mesiáše. Mohlo to být nějaké konkrétní zaslíbení Božího slova, které Bůh vtiskl do jeho nitra tak silně, že nemohl dělat nic jiného, než na to neustále myslet. Mohlo to být přímé slovo od Ducha svatého, jako když Duch svatý mluvil k prorokům. Ať už to bylo cokoliv, bylo zjevné, že Simeon čekal potěšení Izraele a měl plnou jistotu v tom, že se ho dočká dřív, než zemře. Slovy Nového zákona bychom mohli říci, že Duch svatý ho ujišťoval, dával mu zaslíbení, dával mu pokoj. Duch svatý byl s ním a Duch svatý ho posiloval. A to je známka opravdových následovníků Pána Ježíše Krista (Ř 8,16):

■ *Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.*

Simeonovi dal Bůh zaslíbení, jaké ostatní starozákonní věřící neměli – dostal slib, že nezemře, dokud nespatří Mesiáše. Možná bychom čekali, že Simeon bude každý den stát u matričního úřadu v Jeruzalémě a zkoumat, kdo byl zrovna zapsán do matriky, kdo se zrovna narodil (Saul z kmene Benjamín – hm ... to nic, to není on, ten není z Judy ... navíc se narodil v Tarsu, že ...), ale nemyslím, že to bylo něco, o co by se Simeon pokoušel. Je zjevné, že to byl trpělivý muž, který čekal na Boží čas, na Boží vedení, na Boží milost. Žil svůj život, jak ho měl žít – ať už byl čímkoliv – řemeslníkem, obchodníkem, vojákem, politikem nebo učencem – prostě žil svůj každodenní život v očekávání příchodu zaslíbeného Mesiáše. Což je výzva pro každého z nás – abychom i my žili

své životy v očekávání brzkého příchodu Pána Ježíše Krista, který přijde, aby soudil živé i mrtvé, abychom žili zbožně a spravedlivě, abychom byli užiteční v tomto světě a přinášeli ovoce spravedlnosti pro Boží království, abychom celým svým životem oslavovali Pána! Když se ptali Martina Luthera, co by dělal, kdyby se dozvěděl, že Pán Ježíš přijde odpoledne, odpověděl, že by dělal totéž, co každý jiný den – modlil by se, četl Boží slovo, zasadil by strom ...

III. Setkání s Mesiášem

A staříček Simeon se dočkal. Jednoho dne byl Duchem svatým veden do chrámu a mezi tisíci, kteří sem přicházeli a mezi stovkami, kteří přicházeli s právě narozeným synem, neochvějně mířil k Pánu. Jen Bůh může takto pracovat. Jen Bůh dovede vybrat ze všech dun na poušti to pravé zrníčko písku, které je zapotřebí na správné místo. Jen Bůh dovede dovést toho správného muže ke správné ženě, aby se potkali, zamilovali se do sebe a vzali se. Jenom Bůh dovede zařídit to, aby se k člověku, kterého si vyvolil před stvořením světa, dostalo jednoho dne evangelium, tento člověk ho uslyšel, uvěřil a byl zachráněn. To všechno je dílo Boží milosti. To všechno nás vede k úžasu nad Boží velikostí a naplňuje to naše srdce i ústa chválou.

Duch svatý byl se Simeonem, Duch svatý jednal se Simeonem – jednal s ním velmi osobně! To nebyla a není žádná neosobní síla, jak tomu věří mnozí falešní učitelé. Duch svatý je osoba Boží trojice, Bůh sám, který přichází do životů Božích dětí a jedná s nimi ke chvále Boha Otce i Boha Syna. Jeho největší touhou je vydat svědectví o Pánu Ježíši Kristu (J 15,26). Pán Ježíš říkal svým učedníkům, že až přijde Duch svatý, tak ho oslaví. Nebude tu kvůli sobě, ale bude tu kvůli tomu, aby ukázal na Pána. Bude o něm svědčit nevěřícím a usvědčovat je z jejich nevěry a bude o něm svědčit také věřícím, aby byli stále více připodobňováni do jeho podoby – a to mocí Ducha svatého.

Toho dne vedl Duch svatý Simeona do chrámu a vedl ho jediným směrem – k Mesiáši. Vůbec nezáleží na tom, že to bylo teprve sedmitýdenní miminko, protože to byl ten zaslíbený Mesiáš. Bylo to Slovo, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Byl to potomek Davidův, lev

z Judy, zaslíbený Spasitel, potomek ženy, Syn člověka, Syn Boží, který přišel proto, aby hledal a spasil, co zahynulo (Lk 19,10). K němu Duch svatý vedl Simeona. Nevedl ho k Marii, ani k nějakým zážitkům nebo k zázrakům, nevedl ho k nějakým zvláštním nebo nadpřirozeným zkušenostem, ani ho nevedl k tomu, aby byl Duch svatý vyvýšen, což může vypadat velmi zbožně a svatě. Vedl ho přesně tak, jak o tom učí Písmo, že Duch svatý bude vést – k Pánu Ježíši Kristu.

Kde není tento směr, kde není toto vedení, tam mohou být nejrůznější zázračné věci, tam se může skutečně dít všelicos, ale můžeme si být naprosto jistí, že to není dílo Ducha svatého, ale je to dílo jiného ducha, ducha lži a ducha svodu. Duch svatý totiž vždycky ukazuje na Pána Ježíše Krista. Kde je člověk narozený z Ducha svatého, tam je člověk, který je vedený k Pánu Ježíši Kristu. Duch svatý je Duch pravdy a uvádí věřící do veškeré pravdy, což znamená, že je vede k tomu, který jediný je Pravda, cesta, pravda i život (J 14,6). Vede je do Slova, které je Slovem pravdy, tedy do Písma. Jestliže někdo odmítá Boží slovo nebo ho zlehčuje či relativizuje, nestaví na něm a nespolečá na ně, není to Duch pravdy, který ho vede, ale je to duch antikristův.

Duch svatý vede člověka k tomu, aby poznal pravdu sám o sobě, aby viděl svou vlastní hříšnost, nevěru a hloubku zkaženosti, která se nachází v něm samotném, ale také aby viděl velikost Boží milosti a lásky, aby viděl, co všechno pro něj Pán Ježíš Kristus udělal. Duch svatý nám otevírá oči, abychom viděli, že jsme Božími dětmi, abychom byli ujištěni o odpuštění hříchů, abychom měli jistotu, že jsme byli přijati do Boží rodiny. To je dílo Ducha svatého a to je také opravdová křesťanská zkušenost. Jestliže Duch svatý nedosvědčuje člověku, že je Božím dítětem, jestliže člověk neví, že mu byly odpuštěny jeho hříchy, jestliže nechápe, co je hřích a kdo je Pán Ježíš Kristus, jestliže není přitahován do Slova Pravdy, tedy do Písma, potom musíme s bázní říci, že takový člověk není křesťanem, že je ještě ve svých hříších, že jeho údělem je ohnivé jezero daleko od Boží slávy. A takový člověk musí činit pokání, obrátit se k Bohu, volat k němu a prosit ho, aby ho Bůh sám zachránil, aby ho Bůh sám ujistil, aby mu Bůh sám dal svého Ducha a spolu s ním také svědectví o své lásce, kterou nám prokázal ve svém Synu, který se kvůli nám stal obětí smíření za naše hříchy.

Duch svatý vedl Simeona k tomu, aby měl hluboký, osobní a intimní vztah s Pánem Ježíšem Kristem. Simeon držel Pána v náručí. Tohle je něco neopakovatelného, co se mohlo stát jenom tehdy. Nikdo z nás už nemůže držet Pána v náručí jako Simeon. Ale každý křesťan může, a v nějaké míře by také měl zakoušet to, že Pán Ježíš drží v náručí jeho. To je něco, co zakoušíme, když padáme pod tíhou hříchu, když se propadáme do temnoty tohoto světa, do bažiny našeho vlastního sobeckého a zvráceného „já“, když už nemáme sílu dál pokračovat na cestě následování Pána Ježíše Krista. V takových chvílích je to jenom on sám, kdo nás bere do náručí a nese nás dál. A když se později podíváme zpátky, můžeme to zcela jasně vidět. A ne že by to v jiných chvílích našeho života bylo jiné – je to stále Pán Ježíš, kdo nás drží, kdo nás vede, kdo v nás přebývá a kdo v nás žije svůj život. Spolu s Pavlem vyznáváme:

Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Ga 2,20–21)

To je dílo Ducha svatého v životě křesťana! A z pochopení tohoto díla pramení chvála, kterou můžeme vidět také na Simeonovi. Vzal Pána do náruče a vzdával chválu Bohu. Kdekoliv je srdce dotčené Duchem svatým, tam je vděčnost a chvála. Kdekoliv je reptání, nevděčnost, kritika, souzení nebo dokonce pomluvy, tam si můžeme být naprosto jistí, že chybí dílo Ducha svatého, že chybí Pán Ježíš Kristus.

Simeon očekával potěšení Izraele, příchod zaslíbeného Mesiáše a totéž očekávají Boží děti i dnes. Už nečekáme první příchod, narození Syna, ale čekáme, až se zjeví Pán slávy jako mocný válečník, který bude soudit všechny národy. Úplně stejně jako Simeon upínáme svou naději vzhůru k Bohu a prosíme ho, aby Pán přišel a přišel brzy. Toužíme po jeho náručí, po spočinutí v něm samotném, po tom, abychom ho mohli spatřit tváří v tvář a byli proměněni do jeho podoby. Duch svatý, který v nás přebývá, volá k Pánu, aby Pán přišel, dosvědčuje nám Pánovu blízkost a vede nás do hlubin Pánovy lásky. A tak jsme den za dnem proměňováni do stále větší slávy mocí Ducha Páně.

K ČEMU JSOU STAŘÍ LIDÉ?

John Wyatt

*Následující text je upraveným výňatkem z knihy *The Final Lap (Poslední kolo)* od Johna Wyatta, kterou v roce 2023 vydalo nakladatelství 10 Publishing a laskavě souhlasilo s použitím tohoto textu.*

Zdá se mi, že s přechodem z placeného zaměstnání do důchodu nabývá otázka „K čemu jsou staří lidé?“ nového významu. Prozkoumejme několik způsobů, jimiž mohou starší lidé zvláště přispět svému okolí.

Dostupnost

Když jsme uprostřed svého pracovního života, může se zdát, že najít si prostor a čas pro lidi je téměř nemožné. Vzpomínám si na případy, kdy jsme s manželkou museli plánovat měsíce dopředu, jen abychom si našli čas na setkání s přáteli nebo někoho pozvali na jídlo.

Ale teď, když už nejsem zaměstnán na plný úvazek, je mnohem snazší být ostatním k dispozici v krátké době. A v dnešním rušném, uspěchaném a náročném světě, kdy se tolik pracujících lidí sotva drží na nohou, se přítomnost starších lidí, kteří jsou ochotni být k dispozici, stává důležitou službou.

Je to dar, který můžeme nabídnout druhým. Nemusíme mít specializované dovednosti v oblasti poradenství nebo pastorační péče. Stačí, abychom tu byli a nabídli naslouchající ucho a povzbudivé slovo.

Životní moudrost

Často se říká, že „život žijeme dopředu, ale chápeme ho dozadu“. A já jsem vděčný za (i když omezenou) moudrost a poznatky, které jsem získal za posledních sedmdesát let svého života.

Žijeme ve světě, který zbožňuje mládí a v němž se tolik starších lidí snaží předstírat, že je jim zase dvacet pět let. Ale abych byl upřímný, opravdu bych nechtěl, aby mi opět bylo pětadvacet!

Samozřejmě by bylo dobré mít tělo, které nebolí a není tak unavené, ale jsem nesmírně vděčný za to, co jsem se za posledních padesát let naučil. Jako starší lidé máme tu výsadu, že můžeme nabídnout leccos z životní moudrosti, kterou jsme na své cestě získali.

Když jsme mladí, je snadné si myslet, že máme život vyřešený. Vše je tak trochu černobílé. Pokud budete dělat tohle, řídit se tímhle učebním, držet tuhle dietu, dodržovat tahle pravidla, pak všechno dobře dopadne. No, v době, kdy překročíte šedesátku, si většina z nás uvědomí, že život prostě tak jednoduchý není. Někdy se lidé upřímně snaží dělat, co je v jejich silách, a výsledkem jsou přesto hrozné věci. Zdá se, že dobrým lidem se stávají špatné věci a špatným lidem dobré věci. Ukáže se, že ti, kterým jste věřili a mysleli si, že je na ně spolehliví, nejsou tak dobří, jak jste si mysleli, a tak dále a tak dále.

Jako starší lidé se dokážeme smířit s tím, že život není vždy tak jednoduchý. Ne že bychom nevěřili, že existují skutečnosti jako dobro a zlo, to, co je správné, a to, co je špatné. Ale také víme, že skutečný život může být chaotický a nepředvídatelný.

Jsme tedy povoláni k tomu, abychom druhým naslouchali laskavě a bez odsuzování. A myslím, že obzvlášť užitečné může být podělit se z vlastní zkušenosti o to, jak nám Bůh požehnal navzdory našim selháním a slabostem.

Mezigenerační přátelství

Jako mladší člověk jsem měl nesmírnou výsadu navázat blízká přátelství s řadou starších lidí, kteří se rozhodli mě oslovit, pozvali mě na jídlo, dali se mi k dispozici, nabídli lásku, podporu, moudrost a modlitby.

Když se ohlédnou zpět, vidím, že tato blízká přátelství měla hluboký vliv na směřování mého života a služby, inspirovala mě a formovala v člověka, kterým jsem se stal.

Zdá se však, že hluboká a důvěrná mezigenerační přátelství jsou v naší společnosti stále méně obvyklá. Vypadá to, jako by se mnoho

starších lidí velmi zdráhalo navázat přátelství s mladšími lidmi ve svých církvích nebo společenstvích.

Někteří ztratili důvěru, pokud jde o podporu mladších členů komunity. „Nejsem si vůbec jistý, že mám co nabídnout. Nechápu polovinu věcí, o kterých se mluví. Nerozumím sociálním médiím, seznamovacím aplikacím, počítačovým hrám. Nerozumím tomu, jak žijí.“ Je snadné dojít k závěru, že jim nemáme co nabídnout.

Ale to není pravda. Každý, kdo čte tato slova, může mladému člověku něco nabídnout, i kdyby to mělo být jen naslouchající ucho, ukázat, že vám na něm záleží, říct mu, že byste rádi porozuměli jeho životu a modlili se za problémy, kterým čelí.

Mladí lidé potřebují přátele s životní moudrostí, lidi, kteří jsou jim k dispozici, kteří jim naslouchají, mají je rádi a modlí se za ně. Mohu tedy jemně navrhnout, že byste se možná mohli ujmout iniciativy? Nečekejte, až vás někdo požádá. Stačí nabídnout šálek kávy nebo společnou procházku.

Po odchodu do důchodu mi Bůh dal za přátele řadu studentů medicíny, mladších lékařů a mladých vědců. Záměrně se snažím investovat do jejich životů tím, že se s nimi čas od času setkávám.

Je to do značné míry obousměrný proces. Učím se od nich stejně jako oni ode mě. A jak se naše přátelství prohlubuje, zjistil jsem, že mi často nejvíc pomáhá podělit se s nimi o trochu svých vlastních zkušeností s neúspěchy a bojem. Tím, že jsem zranitelnější a sdílím některé své vlastní problémy, je povzbuzuji, aby ke mně byli upřímnější a otevřenější. Samozřejmě to vyžaduje moudrost a rozlišování, abychom věděli, kolik toho sdílet a jak to udělat. Naší prvořadou povinností je naslouchat druhému člověku a pečovat o něj, nesoustředit se na sebe. Když se nám to však zdá vhodné, je zde místo pro otevření se vlastním zkušenostem s hlubokými vodami utrpení, selhání nebo ztráty, stejně jako s naší vírou a nadějí v Krista.

Sdílení naší víry

Mnozí z nás zjišťují, že nyní, když již nejsme omezováni profesními a pracovními obavami, je snazší být otevřenější vůči ostatním ohledně své víry.

Navzdory prodlužující se průměrné délce života jsou starší lidé často konfrontováni se svou smrtelností a u některých to vede k tomu, že jsou otevřenější k rozhovorům o hlubších otázkách než v mladším věku – o smyslu života, realitě viny, možnosti odpuštění a o tom, co se je po smrti.

V knize *Finishing Well: A God's-eye view of ageing (Dobré zakončení: Pohled na stárnutí z Boží perspektivy)* Ian Knox poukazuje na to, že navzdory tomu, že mnoho důchodců navštěvuje církve, nemají hlubokou osobní víru v Krista. To pro nás představuje příležitost! Knox říká: „Znovu a znovu zjišťuji, že mnozí z těchto tradičních návštěvníků církve chtějí ve svém životě udělat skutečný krok a touží navázat hluboký vztah s Bohem skrze osobní spolehnutí se Ježíše.“

Modlitby

Když jsem pracoval jako lékař a vědecký pracovník, odpracoval jsem často osmdesát až devadesát hodin týdně. Když přišlo na modlitbu, někdy jsem mohl využít maximálně desetiminutovou cestu z našeho domu na stanici metra. Tento krátký čas jsem využíval k modlitbě a přípravě na nadcházející směnu v nemocnici.

Po odchodu do důchodu má však většina z nás nyní více času a příležitostí učit se více o modlitbě za druhé. V naší rodině máme několik úžasných příkladů prarodičů, kteří se modlí. Můj otec byl takovým prarodičem modlitebníkem. Používal výběr biblických textů s názvem *Daily Light (Denní světlo)*, kde jsou čtení na každý den v roce.

Můj otec si do svého notně opotřebovaného svazku této knihy zapisoval všechna důležitá výročí a události, které se v ten který den staly. Tyto poznámky používal k modlitbám za svou širokou rodinu a přátele po celém světě.

Dalším úžasným vzorem modlitebníka z řad prarodičů byla také matka mé ženy. Ve svých osmdesáti letech se naučila používat e-mail, aby mohla být v kontaktu se svými třinácti vnoučaty. Požádala je, aby jí všichni jednou týdně poslali e-mail, ve kterém jí sdělí podrobnosti o tom, co budou dělat každý den nadcházejícího týdne, aby se za ně mohla každý den jednotlivě modlit.

Pro každé vnouče bylo velmi důležité vědět, že se za ně babička modlí. Chtěli se ujistit, že babička ví o nadcházející zkoušce, o nových kamarádech, které poznávají, a o výzvách, kterým čelí, aby se modlila.

Možná nemáte biologická vnoučata, ale existují duchovní děti, které můžete kontaktovat a říct jim, že se za ně modlíte. Jakmile vstoupíme do pozdější fáze života, i když trpíme stále větším fyzickým omezením, je modlitba za mladší generace posláním, které může naplnit každý z nás.

Žádný běžec nechce nabourat do zdi a posledních šest kilometrů maratonu se vláčet. Ale na rozdíl od běhu nemusí náraz do důchodu znamenat dlouhotrvající trápení po zbytek závodu. Můžeme se z této potenciálně znepokojivé změny vzpamatovat a pokračovat v rozkvětu a běžet své poslední kilometry s cílevědomým odhodláním a s radostí.

John Wyatt je emeritním profesorem neonatální pediatrie na UCL a autorem řady knih o konci života a o etických otázkách.

Evangelical Times

*Šediny jsou ozdobnou korunou,
lze je nalézt na cestě spravedlnosti.
(Př 16,31)*

*Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni,
kdo rostou v nádvořích našeho Boha,
ještě v šedinách ponesou plody,
zůstanou statní a svěží, aby hlásali,
že Hospodin je přímý,
skála má, a podlosti v něm není!
(Ž 92,14–16)*

KŘESŤANSKÝ REALISMUS V TOMTO SLZAVÉM ÚDOLÍ

Tom Ascol (Founders Ministries)

Klíčem k dobrému životu v tomto padlém světě je křesťanský realismus. Mohl bych říci prostě „realismus“, protože skutečný svět, jak byl zjeven Bohem a jak v něj věří křesťané, je jediný svět, který máme. Skutečnost, že v něj ateisté, muslimové, buddhisté nebo sekularisté nevěří, neznamená, že je méně reálný. Je to jako s gravitací. Popírejte ji, jak chcete, z jakýchkoli důvodů, ale až se zřítíte z desetipatrové budovy, vaše antigravitační přesvědčení vás před realitou nezachrání.

Skutečnost, o níž mluvím, je popsána v Bibli, která začíná (ale zdaleka nekončí) v Genesis 1,1: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ Tento svět byl tedy stvořen Bohem a pro Boha. Vše, co existuje, existuje skrze něj a pro něj. Skutečnost se skládá ze Stvořitele a stvoření; Boha a ne-Boha; neboli z toho, co Peter Jones nazývá „dvojismem“ [angl.: twoism].

S tím souvisí i to, co učí zbytek Písma o „neviditelných věcech“ (2K 4,18). To jsou skutečnosti, které Pavlovi podle jeho slov bránily v tom, aby klesal na mysl, když se na ně soustředil. Jaké jsou ty neviditelné skutečnosti? Patří mezi ně Boží zaslíbení, jako je ujištění, že Bůh působí všechno k dobrému těm, kdo ho milují a jsou povoláni podle jeho rozhodnutí (Ř 8,28–30), a že když jednou začal dobré dílo ve svých dětech, zcela jistě je dovede do konce (Fp 1,6). K tomu přidejme učení, jako je Boží pečlivá prozřetelnost, která řídí naše životy (jak učí Mt 10,29–31 a Ef 1,11), vzkříšení mrtvých (které zaručuje historicky potvrzené Ježíšovo vzkříšení, 1K 15,3–23) a budoucí nové nebe a země, až se Kristus vrátí, aby učinil všechno nové (Zj 21,1–8).

Tyto a mnohé další neviditelné věci jsou stejně skutečné jako déšť, stromy, rakovina, smrt, podvod, hřích a zrada. K viditelným skutečnostem máme přístup pomocí našich smyslů a zkušeností. K neviditelným skutečnostem můžeme přistupovat pouze pomocí víry. To však neznamená, že je víra vytváří. Znamená to, že víra k nim umožňuje přístup. Stejně jako vám váš zrak umožňuje přístup ke kráse západu slunce nebo

ke špatnosti zločinu, tak vám vaše víra umožňuje přístup k moci vzkříšení, k útěše z nekonečné přítomnosti vzkříšeného Krista s jeho lidem nebo k jistotě Boží svrchované, pečlivé, osobní a láskyplné vlády nad detaily vašeho života.

Víra tyto skutečnosti nevytváří. Umožňuje k nim přístup. V tomto smyslu je víra jako rádiový přijímač. Přijímač umožňuje poslouchat hudbu prostřednictvím rozhlasových vln. Rádio tuto hudbu nevytváří. Ta hudba už tam je. Rádio vám k ní umožňuje přístup.

Obdobným způsobem jsou křesťané věřící. Žijeme z víry. To znamená, že když vezmeme Boha za slovo, můžeme uspořádat svůj život podle neviditelných skutečností. Nejsme odkázáni na to, aby se naše myšlenky, city nebo touhy řídily pouze hmotným světem. Ano, žijeme ve viditelném světě jako jeho plnohodnotní účastníci a podléháme všem radostem a strastem, které k životu na východ od Edenu patří. Ale víme také o neviditelném světě a máme k němu přístup se všemi jeho zaslíbeními, požehnáními a zárukami.

Křesťané proto mohou nechat realitu viditelného i neviditelného světa, aby formovala jejich postoje, volby, naděje a emoce. To je obzvláště užitečné, když se potýkáme se zkouškami, smutkem a ztrátami, které v tomto padlém světě nevyhnutelně přicházejí. Křesťané nemusí popírat bolestnou skutečnost viditelného světa. Nemáme potřebu přetvářovat se nebo zlehčovat zármutek, který útrapy přinášejí. Jsme bytosti podobné povahy jako ostatní lidé (Sk 14,15). Víme, co je to naříkat, plakat a trpět. Bylo by popřením skutečnosti – věcí, které jsou vidět – nedovolit si reagovat normálními lidskými emocemi, když procházíme zkouškami. Ale nemusíme se také nechat uvrhnout do beznadějného zoufalství.

Proč? Protože realita je víc než to, co lze vnímat našimi smysly. Neviditelné skutečnosti – ty, které nám byly zjeveny a ke kterým můžeme skutečně přistupovat prostřednictvím víry – musíme do svého myšlení a emocí zahrnout také.

Trápí vás nemoc, smrt blízkého člověka nebo jiná bolestná ztráta? Až budete své zkoušky čelit upřímně – realisticky, nezapomínejte na neviditelné, věčné skutečnosti, které jsou také pravdivé. Jako Boží dítě jste jím věčně milováni. Váš život je v Božích rukou. I bolestné události řídí tak, aby vedly k tomu, co pro vás považuje za nejlepší.

I když jste si tuto cestu zármutku nevybrali, můžete s jistotou vědět, stejně jako víte o bolesti, kterou nemůžete popřít, že ji pro vás váš milující nebeský Otec připravil a učinil to pro vaše věčné dobro.

To vše se ostře spojuje ve smrti Ježíše Krista na kříži. Viděné skutečnosti byly zřejmé. Byl zrazen, nenáviděn, vysmíván, zesměšňován, bit, zacházeli s ním nespravedlivě a byl popraven na římském kříži. Neviditelné skutečnosti však nelze popřít. V této vražedné události, která byla největším selháním lidské spravedlnosti v dějinách, Bůh konal své nejhlubší dílo vykoupení. Ačkoli to nebylo smyslově patrné, Bůh usmířoval svět se sebou (2K 5,19). Prováděl úplné usmíření za hříchy svého lidu (Žd 10,10–25). Zajišťoval ospravedlnění pro všechny, kdo věří Ježíši jako Pánu (Ř 3,20–25).

Dělo se toho víc, než se na první pohled zdálo. Podobně je tomu ve všech našich zkouškách. To neviditelné „víc“, které poznáváme vírou, je podstatnou součástí skutečnosti.

Pro křesťany, kteří jsou odhodláni žít ve skutečnosti, existuje jen jedna cesta vpřed. Musíme se spolu s Pavlem naučit „rmoutit se, a přece se stále radovat“ (2K 6,10). Být zarmoucení, když utrpíme ztrátu a naše naděje a plány byly zmařeny, a přesto se radovat, protože Kristus žije. On vládne. Miluje nás a stará se o nás a pracuje na tom, aby žádný slib, který nám byl dán, nevyšel naprázdno.

Je to bezpochyby nejtěžší cesta z hlediska emocí, ale je to ta nejlepší cesta. Je také správná. Je mnohem snazší kalibrovat své emoce pouze podle jedné skupiny skutečností s vyloučením té druhé. Můžete popírat bolest z toho, o čem vás vaše smysly ujišťují, že je to pravda, a často se přitom můžete cítit duchovně, protože si dovolíte pociťovat pouze neviditelné skutečnosti. Nebo můžete dovolit, aby vás to, co vidíte a prožíváte, zahltilo až k zoufalství, jako by neexistovaly žádné neviditelné skutečnosti, které je třeba brát v úvahu. Jinými slovy, na zkoušky můžete reagovat buď smutkem, nebo výhradně radostí. Obě tyto cesty však berou v úvahu pouze část reality. „Rmoutit se“ a zároveň se „radovat“ je cesta, která bere v úvahu celou skutečnost – viditelnou i neviditelnou. Jako taková umožňuje křesťanům projevovat skutečnou víru v našeho ukřížovaného a vzkříšeného Spasitele, když kráčíme tímto slzavým údolím.

RŮZNÉ DRUHY MODLITBY

– jk –

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání... (1Tm 2,1)

Máme zde čtyři synonyma, která se používají o modlitbě. Jsou to slova, která se do určité míry překrývají, přesto každé z nich má svůj specifický a vyhraněný důraz. Pavel říká, že se mají konat, činit, dělat prosby, modlitby, přímlyvy a díkůvzdání. Jednejte takto! Modlete se! To je příkaz Božího slova, to je náplň života církve. Nejsou to na prvním sociální aktivity, nejsou to ani politické aktivity, ani charitativní činnost, nemá to být zábava nebo populárně naučné věci, nemají to být aktivity, které mají církev přiblížit okolnímu světu, co se má na prvním místě konat, ale mají to být modlitby. Někdy se říká, že jestli chcete vidět opravdový život nějaké církve, navštivte modlitební shromáždění. A totéž platí i o jednotlivých křesťanech. Jakub říká:

Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. Eliáš byl člověk jako my, a když se naléhavě modlil, aby nepršelo, nezapršelo v zemi po tři roky a šest měsíců. A opět se modlil, a nebe dalo déšť a země přinesla úrodu. (Jk 5,16–18)

Modlitba vyjadřuje naší naprostou závislost na Bohu. Jestli se chcete učit modlit, dívejte se na Ježíše. Bůh přišel v těle, a jako člověk, ukazuje Boží syn naprostou závislost na svém nebeském Otci. Znovu a znovu ho vidíme, jak se modlí. Časně ráno, ještě za tmy, odchází na pustá místa, a modlí se. Občas – před vážnými rozhodnutími, jako bylo vybrání učedníků, se modlí celou noc. U Ježíše najdeme celou tu škálu, která je popsána v našem textu – prosí, modlí se, přimlouvá se a vzdává díky. Jako první máme v našem textu:

Prosby

Ježíš v Getsemane prosil Otce, aby ho minul kalich, který měl vypít:

Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš. (Mt 26,39)

Prosba obvykle směřuje k nějakým našim potřebám. Máme prosit, abychom dostali (Mt 7,7), máme prosit Pána žně, aby vyslal dělníky na svou žeň (Mt 9,38). Pavel povzbuzuje křesťany ve Filipech:

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. (Fp 4,6)

Bohu na vás záleží! Jste jeho milované děti, je vašim milujícím Otcem, takže si nesmíme myslet, že je nějaká věc příliš malá na to, abychom ji přinášeli před Otce. Máme mu předkládat každou svou starost (1Pt 5,7), každé své trápení, každou svou bolest i radost. To je budování důvěrného vztahu s Bohem. Úplně stejně budujeme důvěrné vztahy mezi sebou. Ale Otci můžeme přinášet tyto věci v podobě prosieb a můžeme ho prosit, aby ve všech těchto věcech jednal. On je všemohoucí Bůh. On nás těší, povzbuzuje, obdarovává nás drobnými i velkými radostmi na cestě víry, a skrze modlitby nás také vychovává, protože nenaplní každou naši prosbu a žádost, ale odpovídá na ně podle své vůle. Nebude odpovídat na hříšné touhy našich srdcí, nebude svým dětem dávat to, co by jim ublížilo nebo je svedlo na scesti, ale s radostí bude odpovídat na všechny prosby, které povedou k našemu posvěcení a které oslaví a vyvýší jeho Syna v našich životech. Proto prostě, a bude vám dáno.

Modlitby

Modlitba v tom nejširším a nejobecnějším slova smyslu je druhým slovem, které Pavel používá. Je to slovo, které se v Bibli používá o modlitbě nejčastěji.

V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách... (Ef 6,18)

Modlitba je prostředkem duchovní bdělosti. Písmo nám říká, že máme být bdělí, protože ďábel obchází jako lev řvoucí (1Pt 5,8). Modlitba je způsobem, jak se můžeme udržovat v bdělosti. Potřebujeme být bdělí, abychom si uchovali víru a dobré a svědomí, abychom neztroskotali ve víře a nepohrdli dobrým svědomím. Proto se musíme modlit. V tomto kontextu to bude mimo jiné znamenat, že budeme vyznávat své hříchy, vylévat před Bohem své srdci a vyznávat Bohu svou lásku. V modlitbách neustávejte (1Te 5,17).

Přímluvy

Přímluva je druh prosby – je to prosba za někoho jiného. Ježíš se přimlouval za své učedníky, prosil za Petra, aby – až bude zkoušen a tříben – jeho víra neselhala. Pavel prosí svaté, aby se vytrvale přimlouvali jak za něj, tak za všechny ostatní bratry a sestry, aby se modlili za to, aby mu bylo dáno pravé slovo, kdykoliv promluví (Ef 6,18-19).

Ježíš je velekněz našeho vyznání, a proto se za nás bez přestání přimlouvá před Božím trůnem (Ř 8,34; Žd 7,25). Jako dobrý pastýř, který se stará o své ovečky, a věrný přítel, který miluje své učedníky, nás nezanechal osiřelé, ale vložil do každého svého následovníka Ducha svatého, kterého přijal od Otce, a tento Duch se za nás přimlouvá lkáním nevyslovitelným (Ř 8,26). Takto můžeme mít jistotu, že jsou tu vždy alespoň dvě osoby, které se za nás přimlouvají před Božím trůnem.

Ale vedle toho jsme také my všichni královské kněžstvo, a po vzoru svého velekněze se máme i my přimlouvat za druhé. Muž se musí přimlouvat za svou ženu, žena za svého muže, oba se musí přimlouvat za své děti a děti, které jsou znovuzrozené, se musí přimlouvat za své rodiče. V církvi se máme přimlouvat jeden za druhého, abychom bojovali dobrý boj a zachovali si víru a dobré svědomí. To je naše nejdůležitější služba v Kristu. To je způsob, jak naplňujeme službu Kristovu tělu. A když vidíme, jak druzí vedou dobrý boj, rostou ve víře, jak žijí svatě a mají dobré svědomí, děkujeme za ně Bohu.

Díkůvzdání

Nové srdce je vděčné srdce. Podívejte se na Pavla! Kdykoliv si připomněl evangelium, hned spěchá ke chvále:

Králi věků, nepomíjejícímu, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků. (1Tm 1,17)

Znovu a znovu nacházíme taková místa v Písmu, znovu a znovu jsme také vybízeni k vděčnosti. Proč? Protože Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky! Kdyby nebylo nic jiného, tohle je důvod nad všechny ostatní důvody. A Pavel náš pohled směřuje nejenom dovnitř, do církve – což by v otázce modliteb měla být vždy prioritou číslo jedna, ale také ven, k okolnímu světu, protože i zde máme stále zač Bohu vzdávat chválu.

Pavel je nádherným příkladem vděčnosti. Vždycky děkuje Bohu za víru v Pána Ježíše Krista a za lásku ke svatým. Vždycky děkuje za církve i za jednotlivé křesťany. Dokonce i když píše takové církvi, jako byla církev v Korintu, začíná chválou a vděčností. Jeho pohled je totiž pohledem víry – nedívá se jenom k viditelným věcem, jako byla víra, která se projevovala láskou, ale dívá se k neviditelným. Vidí na křesťanech Boží dílo v Kristu Ježíši a to je pro něj nejdůležitější

Ústa mluví, čím srdce přetéká a vděčné srdce je plné víry a Božího slova. Koloským 3,16 říká, že Boží slovo je prostředkem, skrze který se učíme vděčnosti. Pokud v nás přebývá Slovo Kristovo ve své plnosti, výsledkem bude vděčnost. Vděčnost Bohu za jeho milost, vděčnost Bohu za jeho dary, vděčnost Bohu za jeho lid.

ČEKEJTE NA BOHA

George Müller

Pro předního zpěváka. Poučující, pro Kórachovce. Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří? Slzy jsou chléb můj ve dne i v noci, když se mne každý den ptají: „Kde je tvůj Bůh?“ Vzpomínám na to a duši vylévám v sobě, jak jsem se v čele zástupu brávil k Božímu domu, jak zvučně plesal a vzdával chválu hlučící dav, když slavil svátek. Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jen jemu, své spáse. Můj Bože, duše se ve mně tak trpce rmoutí, proto mé vzpomínky za tebou spějí z krajiny jordánské, z chermónských končin, od hory Miseáru. Propastná tůň na tůni volá v hukotu přejejí tvých, všechny tvé příboje, tvá vlnobítí se přese mne valí. Kéz ve dne přikáže Hospodin milosrdenství svému a v noci své písni být se mnou! Modlím se k Bohu života mého, promlouvám k Bohu, své skále: „Proč na mě zapomínáš, proč musím chodit zármutkem sklíčen v sevření nepřítelů?“ Smrtnou ranou mým kostem jsou protivníci, kteří mě tupí, když se mě každý den ptají: „Kde je tvůj Bůh?“ Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh. (Ž 42,1–12)

Pamatuj, že v čase našeho života zde na zemi není okamžiku, abychom nesměli spoléhat na Boha – ať jsou naše těžkosti, potřeby a utrpení sebevětší. I když se zdá, že naše postavení je beznadějně, přece můžeme spoléhat na Boha a skládat v něm naději. Na konec se ukáže, že naše naděje nebyla marná – pomoc přijde, ovšem až tehdy, kdy Bůh sám určí. Stokrát, ba tisíckrát jsem se o tom přesvědčil během svých sedmdesáti let a čtyř měsíců. Zdá-li se nám někdy, že je nemožné, aby nám bylo pomozeno, uděláme přece jen kladnou zkušenost, neboť

Bůh má své vlastní zdroje a sta i tisíce prostředků, aby pomohl. Jeho vůle není omezena tou neb onou věcí. Může nám pomoci sterým, ba tisícířým způsobem. Naší povinností však je, abychom se mu s každou jednotlivou věcí svěřili a v dětské důvěře mu řekli: „Vůbec si nezasloužím, abys mě vyslyšel a dával mi žádosti mého srdce, ale pro jméno Pána Ježíše, tvého milého Syna, splň, zač prosím, neboť jediné na něm zakládám spásu své duše. On je tvým dokonalým služebníkem, mým Spasitelem; pro něho vyslyš moji pokornou modlitbu a dej mi milost, abych tiše a trpělivě očekával, až se ti zalíbí vyslyšet moji modlitbu. Věřím, že tak učiníš, až se ti zalíbí.“ A zakoušel jsem, že Bůh vyslyšel moje modlitby. (Jen jedinou prosbu nemám dosud vyslyšenu, ač ji již od 10. listopadu 1844 předkládám Bohu.) Nemohu ani vyslovit, jaký účinek ona zkušenost měla na můj život, jak šťasten nyní jsem i ve svém tak vysokém věku. Nedovedu ani říci, jak nepopsatelně krásné je mít v nebi takového přítele!

„Budu mu děkovat a dobrořečit.“

Více modliteb, více procvičování v důvěře a spolehnutí na Pána, více trpělivého čekání – a výsledek bude požehnání. Přesvědčil jsem se o tom více jak stokrát a proto si neustále říkám: „Čekej na Hospodina.“ „On je světlo mého obličej a můj Bůh.“ A právě na to je důležité myslet, že Hospodin, ten všemohoucí Bůh, k němuž voláme, je naším Bohem. A proto musíme na něj dál a dál čekat, víc a víc se cvičit v trpělivém očekávání a zakusíme, že naše volání a křik nebyly marné.

VÝHODY VEDENÍ SKUPINOU STARŠÍCH

Clifford Pond

Tyto otázky bychom neměli považovat za zanedbatelné z hlediska zdraví a prospěchu církve. Písmo nám nikdy nedává pokyny bez toho, že by pro to existovaly dobré a podstatné důvody. O důležitosti vedení skupinou starších se více přesvědčíme, až budeme podrobněji probírat službu starších a diákonů; není však pochyb o tom, že bez plurality ve vedení jsou církve vystavené nebezpečí, že se omezí na jednoho člověka. A žádný jednotlivec nemá veškerou moudrost ani všechny dary potřebné pro všestranný růst místní církve.

Tam, kde je starší „na plný úvazek“, není překvapivé, že jeho vliv v církvi je větší než vliv ostatních. Z tohoto důvodu se domnívám, že aby byla pluralita účinná, potřebuje starší „na plný úvazek“ pokud možno alespoň dva další kolegy.

Je zde důkaz soucitu našeho nebeského Otce. Břemena pastýřské služby jsou velmi velká a mnoho mužů se pod tíhou těchto břemen zhroutilo. Zhroutení je někdy fyzické, někdy psychické a někdy duchovní, nebo může jít o kombinaci těchto důvodů. Na otázku „Kdo je pastýřem pastýřů?“ lze částečně zodpovědět v souvislosti s takovými věcmi, jako je osobní společenství, pastorační konference a studijní volno. Není však pochyb o tom, že nejlepší stále fungující odpověď je síla, která pramení z účinného společenství ve skupině starších.

Existují i další praktické důvody pro pluralitu starších; některé z nich uvedl John Benton:

1. Často je třeba řešit mnoho pastoračních problémů najednou.
2. Jeden člověk nemůže být neustále v pohotovosti, zejména pokud má rodinu, o kterou se musí starat.
3. Různí lidé v církvi se nejlépe vztahují k různým osobnostem. Je moudré na to pamatovat, když se jmenují starší. (To se však

může obrátit v neprospěch, pokud se jeden člověk stane nepřiměřeně oblíbeným. Může to být z dobrých nebo špatných důvodů, ale v každém případě je třeba problému čelit).

4. *Jeden člověk se může stát svéhlavým a svévolným (3 J 9).*
5. *Také pokud vede církev jeden člověk, vyvolává to dojem, že je hlavou, a zastírá tak hlavu Ježíše Krista.*

(Z poznámek ke studiu připravených pro církev v Guildfordu).

Musím se přiznat, že pro mě je staršovstvo v množném čísle určitou výchovou. Jsem od přírody rozhodovací typ; zastávám osobní názor, že i špatné rozhodnutí je lepší než žádné. Jsem však vázán Písmem a Pánem, jehož cesty jsou vždy nejlepší, a naučil jsem se mu děkovat za lásku a moudrost ostatních starších, kteří mě často zachránili před mou vlastní hloupostí. Staršovstvo je tedy skupina zbožných mužů, kteří v církvi spolupracují pro dobro lidu a slávu Boží.

Boj veď s rozvahou, ve množství rádců je vítězství. (Př 24,6)

Další důležitou praktickou výhodou vedení skupinou starších je to, že pomáhá zmírnit dopady radikálních změn mezi vedoucími. Tam, kde je pouze jeden starší/pastor, kolem něhož se sbor točí, má vše tendenci se zastavit nebo přinejmenším stát se nevyzpytatelným, pokud se tato osoba odstěhuje nebo zemře. To je obvyklá zkušenost. Sbor je vybudován do určitého stavu, pastor odejde a sbor se vrátí o několik nebo i o mnoho stupňů zpět. Je povolán nový pastor, který musí tvrdě pracovat na tom, aby sbor vrátil tam, kde byl, a teprve pak ho může posunout dál. Vedení skupinou starších není bezchybným řešením tohoto problému, ale může předejít jeho vzniku nebo alespoň minimalizovat jeho důsledky.

Nic z toho neznamená, že sbor nemůže být veden nebo pastoračně řízen, pokud v něm není řada mužů s dary staršího. V počátcích sboru může vést sbor jeden člověk sám, ale od počátku je dobré pracovat a modlit se za skupinu starších s různými dary a schopnostmi, kteří by sbor vedli a dohlíželi na něj, a stejně tak za skupinu diákonů.

Když se církev zakládá nebo je velmi malá, může se stát, že jeden člověk bude muset plnit mnoho funkcí a případnou mu nejrůznější povinnosti. Jeden člověk může hrát na hudební nástroj, vyřizovat oznámení, starat se o finance a zároveň se snažit kázat, vyučovat a evangelizovat mezi lidmi všech věkových kategorií. Takoví lidé potřebují modlitby a praktickou pomoc ostatních sborů. Je velmi žádoucí, aby nová práce byla spíše v rukou dvou nebo více rodin, než aby za ni byla zodpovědná pouze jedna rodina. Od začátku by se mělo učit biblickým zásadám vedení skupinou starších, a co nejdříve by se měly rozdělit odpovědnosti podle toho, jak Pán dává vhodné lidi. V situaci, kdy je sbor více vyspělý, ale ještě nejsou ustanoveni starší, mohou být některé povinnosti svěřeny diákonům.

Když je sbor veden skupinou starších, nelze očekávat, že jeden člověk bude schopen uspokojit všechny potřeby pastýřské služby. Jen málo mužů má všechny dary vyučování, kázání a evangelizace. Většina má převážně jednu z těchto schopností. Ve vícečlenném staršovstvu je větší možnost uchránit jednoho muže před tlakem, kdy se od něj očekává, že „bude dělat všechno“.

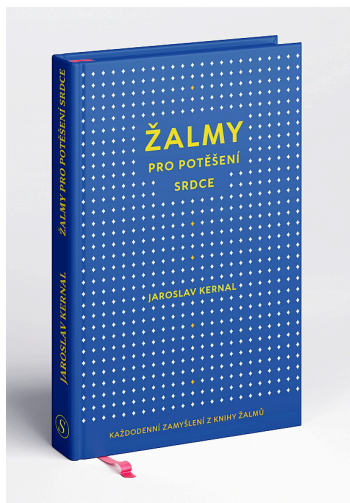
Z připravované knihy „Jenom služebníci ...“

ŽALMY PRO POTĚŠENÍ SRDCE

Jaroslav Kernal

Tři sta šedesát pět krátkých zamyšlení na každý den obsažených v této knize postupně prochází knihou Žalmů od začátku do konce. David, ve svých písních a básních vylévá své srdce před Hospodinem, odhaluje svou touhu po Pánu a skrze Ducha svatého ukazuje všem věřícím, jak mohou uctívat Pána v Duchu a v pravdě, jak mohou být opravdoví a sví ve vztahu k Bohu. Proč nezačít nový den chválou, která naplní radostí srdce a potěší Boha?

Rozměr: 110 x 160 mm

Pevná s přebalem a záložkou

Počet stran: 212

Cena: 365,00 Kč

www.eshop.solideogloria.cz

Vnímám bytostnou potřebu zaměřit se na Boha hned po probuzení. Předat Bohu den, který mi on z milosti daroval. Ne vždy se mi to však podaří... Myslím si, že tato kniha z pera mého dlouholetého přítele a bratra v Kristu tomuto účelu dobře poslouží. Nejen mně, ale i celé mé rodině. A věřím, že i vám, kteří se do ní začtete. Kratičká zamyšlení nad kratičkými výňatky z té nejlepší modlitební knihy pod sluncem: To jsou Žalmy pro potěšení srdce. Kratičká zamyšlení, která nás povedou přímo k Ježíši Kristu.

Petr Kulík, farář FS ČCE v Javorníku nad Veličkou

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2023